

Bestemmelserne udgør et supplement til bl.a. den europæiske udleveringskonvention af 13. september 1957 (Lovtidende 1963 C, side 219 ff.), som Danmark har tiltrådt.

Siden indgåelsen af Schengen-konventionen i 1990 er der vedtaget to udleveringskonventioner mellem EUs medlemslande. Det drejer sig om en konvention om forenklet udleveringsprocedure, som er indgået i marts 1995 og efterfølgende gennemført i dansk ret ved lov nr. 291 af 24. april 1996. Det drejer sig endvidere om en konvention om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-udleveringskonventionen). Denne konvention har Danmark undertegnet i september 1996, men endnu ikke tiltrådt. Der er den 3. april 1997 fremsat lovforslag herom, jf. lovforslag L 215 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere.

Artikel 62, stk. 1, i Schengen-konventionen bestemmer, at det for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt forældelsesfristen for den pågældende forbrydelse er afbrudt, alene er lovgivningen i det medlemsland, som begærer udlevering, der gælder. For dansk rets vedkommende bestemmer udleveringslovens § 9, at der ikke kan ske udlevering, hvis strafansvaret m.v. ville være forældet efter dansk ret.

EU-udleveringskonventionen indeholder i artikel 8 en bestemmelse, der regulerer det samme spørgsmål som artikel 62, stk. 1. Det må antages, at EU-konventionen ved sin ikrafttræden fortrænger artikel 62, stk. 1, jf. Schengen-konventionens artikel 142.

I perioden indtil EU-konventionens ikrafttræden kan Danmark opfylde artikel 62, stk. 1, i kraft af bestemmelserne i det nævnte lovforslag L 215 om ændring af udleveringsloven. Det fremgår således af bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 3, at den ovenfor nævnte bestemmelse i udleveringslovens § 9 ikke finder anvendelse ved udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union. Denne bestemmelse gælder efter ikrafttrædelsesbestemmelsen i forslaget § 2 for sager, hvor der er fremsat begæring om udlevering efter den 1. juli 1997.

I forhold til de nordiske lande gælder lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige. Efter denne lov kan udlevering ske, selv om et eventuelt strafansvar er forældet her i landet. Det hænger sammen med, at der som udgangspunkt ikke gælder et krav om dobbelt strafbarhed ved udlevering til et andet nordisk land.

Efter artikel 63 er medlemslandene i overensstemmelse med bl.a. udleveringskonventionen af 1957 forpligtet til at udlevere personer, der retsforfølges for overtrædelse af bl.a. afgiftslovgivningen, eller som eftersøges med henblik på fuldbyrdelse af straf

m.v., der er idømt for en sådan lovovertrædelse. Sådan udlevering kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, allerede ske efter den gældende udleveringslov.

Efter artikel 66, stk. 1, kan et medlemsland give tilladelse til udlevering efter en forenklet procedure, såfremt den, der begæres udleveret, giver samtykke til det. Ved udlevering efter denne bestemmelse kan den person, der begæres udleveret, og som udtrykkeligt erklærer at give afkald på den beskyttelse, der tilkommer vedkommende efter det såkaldte specialitetsprincip, ikke tilbagekalde erklæringen, jf. artikel 66, stk. 2. Det nævnte specialitetsprincip indebærer, at en person ikke kan blive draget til ansvar i det land, hvortil udlevering sker, eller blive videreudleveret til tredjeland, for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der sker udlevering for.

Artikel 66 er ikke en pligtbestemmelse for medlemslandene. Udlevering fra Danmark til et EU-medlemsland efter en forenklet procedure vil også efter tiltrædelsen af Schengen-konventionen ske efter de gældende regler herom i udleveringslovens kapitel 3 a, der er fastsat til gennemførelse af den ovennævnte EU-konvention om forenklet udleveringsprocedure. Efter disse regler kan en erklæring, hvorefter der gives afkald på specialitetsprincippet, tilbagekalde.

Spørgsmålet om udlevering til de nordiske lande er reguleret i den ovenfor nævnte lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

Danmark vil således ikke anvende den ordning, som bestemmelsen i artikel 66 giver mulighed for.

3.2.5. Kapitel 5 (artikel 67-69) indeholder bestemmelser om *fuldbyrdelseskompetence i straffesager*.

Bestemmelserne udgør efter artikel 67 et supplement til Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte (Lovtidende 1987 C, side 95 ff.), som Danmark har tiltrådt. Konventionen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 323 af 4. juni 1986 om international fuldbyrdelse af straf m.v.

Schengen-konventionens artikel 68, stk. 1, indebærer bl.a., at et medlemsland i tilfælde, hvor en person på dette lands territorium er idømt frihedsstraf m.v., men derefter er flygtet til sit hjemland, kan anmode hjemlandet om at overtage fuldbyrdelsen af straffen. Indtil de fornødne dokumenter er fremlagt m.v., kan det medlemsland, der modtager en begæring om at overtage straffuldbyrdelsen, efter artikel 68, stk. 2, på begæring tage den domfældte i forvaring eller træffe andre foranstaltninger til at sikre, at den pågældende forbliver i landet.